

ΕΤΕΡΩΝΥΜΑ

Γράφει ο Κώστας Καραμάρκος → <http://endeaneos.blogspot.com.au>

Περί ανάπτυξης... Ίσως και περί φυγής...

(Πρώτη δημοσίευση 30 Αυγούστου 2012)

Επιγραμματικά, σχηματικά, υπαινικτικά... Γι' αυτά που βλέπω και γι' αυτά που σκέφτομαι γράφω, σήμερα... Γράφω για αυτά που ανθίζουν, για αυτά που φυτρώνουν σαν τα μανιτάρια στην Ελλάδα του 2012... Για τα unisex καταστήματα επιδιόρθωσης ρούχων και παπουτσιών, που πολλαπλασιάζονται σε κάθε γωνιά της πόλης, γράφω... Για τα ανταλλακτήρια χρυσού, για τα ενεχυροδανειστήρια, για τους «οίκους ευκαιρίας» που φυτρώνουν παντού, γράφω... Τις επιθετικές συμπεριφορές των ανθρώπων, ακόμη και των ζητιάνων, επισημαίνω... Τους νέους που «εργάζονται» ως βαποράκια για καλοντυμένους dealers, αλλόεθνους και γηγενείς, ξορκίζω... Τις τοπικές οργανώσεις, την αυξανόμενη φυσική παρουσία της Χρυσής Αυγής, αναφέρω... Για τα ζευγάρια των μεσήλικων, για τα τσακωμένα σε ιδιωτικούς χώρους και αμίλητα σε δημόσιους χώρους ζευγάρια των Ελλήνων και των Ελληνίδων γράφω σήμερα... Αυτή η οικονομική, αυτή η κοινωνική, αυτή η πολιτική πραγματικότητα αναπτύσσεται σ' αυτόν τον πολλαπλώς πτημένο

τόπο αδέρφια... Κι όταν συμβαίνουν όλα αυτά και ακόμη περισσότερα, τότε... Γιατί να μην μιλάμε και για μια ενδεχόμενη φυγή σ' άλλη γη και σ' άλλα μέρη... Για τους σχετικά λίγους τυχερούς που μπορούν να παλέψουν γι' αυτό το ενδεχόμενο; Γιατί να μην παίξουν, γιατί να μην ρισκάρουν, γιατί να μην βρουν το κουράγιο, να πετάξουν στο τραπέζι το χαρτί της φυγής, έστω και για μια τελευταία φορά; Μπορεί να ξαναγεννηθεί η Ελλάδα χωρίς περειαίρω «συρρικνώσεις» και ακρωτηριασμούς; Εκτιμήσεις απαισιόδοξες το μυαλό μου τριβελίζουν... Κι' η σωτηρία της ψυχής, η «σωτηρία» της φυσικής μας υπόστασης να φαντάζει βάρος ασήκωτο στους αδύναμους ώμους των περισσότερων από εμάς... Κι' η σωτηρία της ψυχής και της φυσικής μας υπόστασης να φαντάζει βάρος ασήκωτο, για τις γερασμένες πλάτες του Κώστα, του Κωνσταντίνου, του Ηλία, του Αλέξη κι άλλων «ταγών» της κοινοβουλευτικής, της μιντιακής, της στοχαστικής, της καφενόβιας ελληνικής αριστεράς και κεντροαριστεράς...

Οι στοχαστές ως μεταρρυθμιστές... Έστω και «λασπωμένοι»!

(Πρώτη δημοσίευση 9 Σεπτεμβρίου 2010)

Αναπολώ και νοσταλγώ, οργίζομαι και θλίβομαι που στις μέρες μας δεν ασχολούνται «καθημερινά», σε θέσεις ειδικού πολιτικού και θεσμικού βάρους, εμβληματικά άτομα όπως ο Αντρέ Μαλρό ή η Μελίνα Μερκούρη για παράδειγμα... Το γιατί δεν ασχολούνται σήμερα «τέτιοι» άνθρωποι, ή το τι πέτυχαν όταν ασχολήθηκαν με την πολιτική, στη στενή της έννοια, πολίτες όπως ο Μαλρό ή η Μερκούρη, είναι μια μεγάλη συζήτηση, είναι μια άλλη συζήτηση... Όμως... Αν ο πολιτισμός, αν ο στοχασμός, πέρα από υπαρξιακή ανάγκη είναι διέξοδος και χειραφέτηση μαζί... Αν είναι ταυτόχρονα και η βαριά, η εξαγωγική, η αναπτυξιακή μας βιομηχανία σε αυτήν εδώ τη χώρα... Αν δεχτούμε την άποψη ότι στη ζωή αποτέλεσμα «παίρνουν» μόνον όσοι και όσες «βγαίνουν» στο στίβο, στο παρκέ, στο γήπεδο, στους δρόμους, στις κάλπες... Αν δεχτούμε ότι η Ελλάδα χρειάζεται να αναδείξει διεθνώς τη νέα της

ταυτότητα και μέσα από τον πολιτισμό της, μαζί αλλά και πέρα από την αρχαιότητα, το Βυζάντιο, ή το φυσικό της κάλλος... Αν δεχθούμε ότι ο στοχασμός του διαφωτισμού αλλά και της εξειδίκευσης, είναι προϋπόθεση για την πολιτική, για την κοινωνική, για την οικονομική αναγέννηση του τόπου... Τότε... Οι στοχαστές χρειάζεται να γίνουν και μεταρρυθμιστές... Χρειάζεται να γίνουν και «διαχειριστές»... Αφορμή για αυτές τις σκέψεις είναι η «υπόγεια» παραγωγικότητα, είναι η «περιθωριακή», είναι η «χαμένη», είναι η αναξιοποίητη δημιουργικότητα της Ελλάδας, που δεν εξαντλείται μονάχα στους νέους κινηματογραφιστές της, με τέσσερις για παράδειγμα συμμετοχές στο πρόσφατο Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Βενετίας... Αφορμή για αυτές τις σκέψεις είναι οι διάφοροι μικρόκοσμοι αυτού του τόπου, όπου δημιουργούνται, όπου παράγονται πράγματα άξια ανάδειξης εντός και εκτός συνόρων... Πράγματα που ξεφεύγουν από τη νεοελληνική μας μιζέρια...

Παράδειγμα. Πέρα από τον κινηματογράφο, πέρα από τη μουσική, πέρα από την ποίηση, πέρα από τη λογοτεχνία των αναγνωρίσιμων στο εξωτερικό «παλιών», υπάρχει σήμερα στην Ελλάδα μια γενιά πολύ καλών συγγραφέων-διηγηματογράφων. Από αυτούς που πρόλαβα να διαβάσω, ενδεικτικά αναφέρω τον Ηλία Παπαμόσχο και τον Κώστα Καβανόζη από τις εκδόσεις «ΚΕΔΡΟΣ», ή τον Χρήστο Οικονόμου από τις εκδόσεις «ΠΟΛΙΣ», που γράφουν καλά, που γράφουν πολύ καλά και, που θα μπορούσαν με άνεση να σταθούν στη διεθνή λογοτεχνική κοινότητα... Αλλά... Για να συμβεί αυτό, κάποιιοι, πολιτεία και ιδιώτες, χρειάζεται να φροντίσουν συστηματικά για να αναδείξουν στον υπόλοιπο κόσμο τη λογοτεχνική δουλειά αυτών των δημιουργών... Αυτοί οι κάποιιοι δεν μπορεί να είναι μόνον οι «παραδοσιακοί» πολιτικοί, μόνον οι «παραδοσιακοί» γραφειοκράτες... Οι στοχαστές, οι καλλιτέχνες, οι άνθρωποι του πνεύματος και της επιστήμης όπως λέμε στην πεπατημένη,

όταν περιορίζονται μονάχα στο ρόλο του δημιουργού ή του συμβουλάτορα του ηγεμόνα αυτοπεριορίζονται, αυτοαναιρούνται... Οι στοχαστές, οι καλλιτέχνες, οι επιστήμονες, οι «εμβληματικοί» άνθρωποι, όλοι αυτοί και όλες αυτές χρειάζεται να έχουν ουσιαστική παρουσία και συμμετοχή στα κέντρα επεξεργασίας αλλά και υλοποίησης-διαχείρισης πολιτικών για τον πολιτισμό, για την οικονομία, για την κοινωνία, για την πιο έγκαιρη άφιξη ενός καλύτερου αύριο στον τόπο μας, αλλά και στον υπόλοιπο κόσμο... Σε εποχές αδιεξόδων, οι στοχαστές, οι καλλιτέχνες, οι επιστήμονες, οι «εμβληματικοί» άνθρωποι, πέρα από «επαναστάτες», «αντιφρονούντες», ακτιβιστές ή υποδείγματα, χρειάζεται να είναι και «μεταρρυθμιστές» και «διαχειριστές» ταυτόχρονα, με τσαγανό και με αντοχές... Οι στοχαστές ως μεταρρυθμιστές, έστω και «λασπωμένοι», είναι ένα σημαντικό ζητούμενο, όχι μόνο για τη μικρή μας Δανιμαρκία, αλλά και για ολόκληρο τον κόσμο... Πάντα ήταν...